

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoPr/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220207816
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7220207816.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angelika Sopoligovej a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu F. F. L., nar. X.X.XXXX, bytom v G., K. XX, korešpondenčná adresa X. XX, XXX XX G., zastúpeného JUDr. Martinom Palajom, advokátom, Bratislava, Kazanská 4, IČO: 50 171 623, proti žalovanému Tepláreň Košice, a.s., so sídlom v Košiciach, Teplárenská 3, IČO: 36 211 541, zastúpenému IURISTICO s.r.o., so sídlom v Košiciach, Cimborkova 13, IČO: 36 588 041, o žalobe na obnovu konania sp.zn. 20C/192/2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 41Cpr/31/2020-84 z 11. novembra 2020

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 11. novembra 2020 č.k. 41Cpr/31/2020-84.

II. P r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom sp. zn. 41Cpr/31/2020-84 zo dňa 11. novembra 2020 zamietol žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 20C/192/2014, doručенú mu dňa 30.7.2020. Druhým výrokom žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca podanou žalobou žiadal, aby súd povolil obnovu právoplatne skončeného súdneho konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/192/2014, v ktorom sa žalobca domáhal zaplata sumy vo výške 109 244,38 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že mu ako zamestnancovi žalovaného, s ktorým uzatvoril pracovnú zmluvu dňa 9.9.2010 a ktorý pracovný pomer bol skončený Dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 4.1.2011, v zmysle čl. 3 Dohody, vznikol nárok na odmenu vo výške 14 násobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca dosiahnutého v rozhodnom období, ktorá mu mala byť vyplatená v najbližšom výplatnom termíne. Predmetnú žalobu súd prvej inštancie zamietol a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobca v dôvodoch obnovy konania poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Košice II v konaní č. 13C/23/2016 v analogickej veci, v ktorej súd rozhodol diametrálne odlišne a žalobcovi priznal žalovaný nárok, ktorý definoval ako škodu. Ďalej uviedol, že žalobou na obnovu konania v žiadnom prípade nedochádza k spochybnovaniu princípu právnej istoty a zásady res iudicata. Naopak, princíp právnej istoty pripúšťa, aby v rámci konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch pre zabezpečenie ochrany práv a právom chránených záujmov strany boli preskúmané a prípadné zrušené už právoplatné rozhodnutia súdov. Zdôraznil, že v predmetnej veci došlo medzičasom k vydaniu právoplatného rozhodnutia vo veci, ktorá je úplne analogická a týka sa zamestnanca na rovnakej pracovnej pozícii a to v konaní na Okresnom súde Košice II a takéto rozhodnutie je v prospech žalobcu. V dôsledku uvedeného žalobca tvrdil, že došlo ku skutočnostiam, resp. k rozhodnutiu, týkajúcemu

sa strán, resp. predmetu konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (keďže toto rozhodnutie neexistovalo), pričom toto rozhodnutie je spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a teda sú splnené zákonné predpoklady pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP. Uviedol, že o dôvode obnovy konania sa dozvedel dňa 5.5.2020, pričom o tejto skutočnosti ho informoval F. S. G.. Predmetnou žalobou sa preto žalobca domáha povolenia obnovy konania a v rámci nového konania priznania nárokov vymedzených v Zákonníku práce, t.j. náhrady mzdy za obdobie výpovednej doby, t.j. 6 mesiacov po podpísaní dohody o skončení pracovného pomeru, to znamená od 1.2.2011 do 31.7.2011 vo výške určenej priemerným zárobkom podľa § 134 Zákonníka práce a odstúpného podľa § 76 Zákonníka práce, účinného v tom čase za obdobie dvoch mesiacov, pričom jeho výška sa určuje podľa § 134 Zákonníka práce.

3. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. § 397 písm. a/, § 398, § 403 ods. 1 2, § 413 ods. 1,2, § 414 CSP s odkazom na § 470 ods. 1, 2 CSP.

4. Súd prvej inštancie dôvodil, že povolenia obnovy konania sa v prejednávanej veci domáha neúspešná strana v spore vedenom na Okresnom súde Košice II sp. zn. 20C/192/2014 (žalobca) v zákonom stanovenej subjektívnej i objektívnej lehote. Rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 20C/192/2014-218 zo dňa 6.12.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/160-2017-313 zo dňa 14.11.2017 nadobudol právoplatnosť 22.2.2018. Vychádzal z tvrdenia žalobcu a predloženého čestného prehlásenia žalobcu, že sa o rozhodujúcej skutočnosti pre podanie žaloby na obnovu konania dozvedel dňa 5.5.2020, kedy sa stretol s F. S. G., ktorý ho informoval o stave konania v jeho veci č.k. 13C/23/2016 a oznámil mu, akým spôsobom súd rozhodol, v akom štádiu konania sa vec nachádza a odovzdal mu kópiu rozsudku. Súd prvej inštancie konštatoval, že podaním žaloby na obnovu konania dňa 30.7.2020 bola dodržaná subjektívna 3-mesačná lehota, so začiatkom svojho plynutia dňa 6.5.2020 a bola dodržaná aj 3-ročná objektívna lehota, ktorá začala plynúť dňa 23.2.2018. Za nesporné považoval, že žalobu na obnovu konania podala oprávnená osoba - žalobca. Dôvodom podania žaloby na obnovu konania v prejednávanej veci bola skutočnosť, že v analogickej veci 13C/23/2016 vedenej na Okresnom súde Košice II je rozhodnutie súdu diametrálne odlišné, kde v analogickej veci súd priznal žalobcovi nárok, ktorý definoval ako škodu. Podľa žalobcu rozsudky vo veci č.k. 20C/192/2014 (rozsudok Okresného súdu Košice II a Krajského súdu Košice) vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a súdy na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vychádzajú z zásady, že súd pozná právo, nie je povinnosťou žalobcu, aby určil právne posúdenie uplatneného nároku, ale postačuje jeho pravdivý opis. Žalobca má za to, že došlo ku skutočnostiam resp. k rozhodnutiu, týkajúcemu sa strán resp. predmetu konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (keďže toto rozhodnutie neexistovalo), pričom podľa žalobcu toto rozhodnutie je spôsobilé privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci a podľa žalobcu sú teda splnené zákonné predpoklady pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP, pričom zdôraznil, že postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávaným veciam, ktoré sú v podstate identické bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, čo odporuje základnému princípu materiálneho štátu a rozsudky zakladajú nebezpečný precedens.

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zo žaloby a ani z ďalších vyjadrení žalobcu nevyplývalo, aká konkrétna skutková okolnosť (skutkové zistenie) je neskorším rozhodnutím preukázaná, ktorá by nebola známa už v čase rozhodovania veci žalobcu. Z obsahu opisu žalobcu, z rozhodnutia vo veci č.k. 13C/23/2016 vyplýva podľa súdu prvej inštancie len iné právne posúdenie (náhrada škody), ako v konaní č.k. 20C/1921/2014, avšak tým sa nemení skutkový stav, čo žalobca ani netvrdil.

Dôvodil, že predpokladom povolenia (prípustnosti) obnovy konania je existencia neskoršieho rozhodnutia, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania (§ 397 písm. a/ CSP), pričom z obsahu priložených spisov č.k. 20C/192/2014 a č.k. 13C/23/2016 je evidentné, že sa nejedná o tie isté strany a predmet pôvodného konania (i keď ide o obdobný predmet konania), nejedná sa o neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktoré súd v pôvodnom konaní posúdil inak, pričom po právoplatnom skončení konania orgán, do ktorého právomoci patrí prejudiciálna otázka, túto otázku posúdil odchyľne a zároveň ani rozhodnutie č.k. 13C/23/2016 neriešilo prejudiciálnu otázku. Dôvodom obnovy konania môžu byť len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania a nakoľko rozhodnutie Okresného súdu Košice II č.k. 13C/23/2016 sa týka iných strán (i keď ide o obdobný predmet konania), vo vzťahu ku konaniu č.k. 20C/192/2014 nemá podľa názoru súdu prvej inštancie žiadne právne účinky, keďže právoplatný rozsudok č.k. 13C/23/2016 je záväzný len pre strany a nie pre iné osoby.

6. V danej veci súd prvej inštancie nezistil žiadne nové dôkazy a rozhodnutia, ktoré by prinášali zmenu do skutkových záverov, ktoré boli predpokladom pre právne posúdenie veci v pôvodnom konaní. Keďže nedochádza k zmene skutkového stavu, pričom žalobca poukazuje len na iné právne posúdenie vo veci č.k. 13C/23/2016, pričom sa ani nejedná o rozhodnutie, ktoré by sa týkalo strán a predmetu pôvodného konania, podľa názoru súdu prvej inštancie žaloba na obnovu konania je neprípustná a nie je vhodne zvoleným opravným prostriedkom, a to s poukazom na žalobcom poukazovaný princíp právnej istoty a práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil aj s poukazom na Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11.8.2011 sp.zn. 3Cdo/98/2011.

7. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko bol v konaní v celom rozsahu úspešný. Zároveň dôvodil, že žalobca nepoukázal na dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP a ani súd prvej inštancie rozhodujúci o žalobe na obnovu konania nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa pre postup podľa ust. § 257 CSP.

8. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, uplatňujúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť a zároveň mu priznať náhradu trov konania v plnom rozsahu, alternatívne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukazujúc na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017 ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/176/2019 mal za to, že v konaní, ktorého obnovy sa domáha, došlo v dôsledku postupu súdu prvej inštancie, ktorý v skutkovo a právne totožnej veci postupoval odlišne, k narušeniu princípu právnej istoty. Zdôraznil skutočnosť, že vystupuje v pozícii zamestnanca v pracovnoprávnom vzťahu, z hľadiska princípov pracovného práva požíva ochranu z pozície slabšej strany a preto nemôže byť na ťarchu a škodu zamestnanca, že zamestnávateľ chcel obísť svoje povinnosti zaplatiť mu odstupné a realizoval tak nástroj na preukázanie svojej dominancie s cieľom pripravovaných zmien v organizácii zamestnávateľa. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, jednostranné, svojvoľné, uprednostňujúce a posilňujúce postavenie žalovaného bez primeraného zákonného dôvodu. Porušenie princípu právnej istoty vidí žalobca v prekvapivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a to v tom, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako tých, ktoré bolo možné od neho očakávať a za situácie, že proti týmto právnym záverom zamestnanec nemal možnosť sa vyjadriť, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie sa nejavili ako významné. Z uvedeného má za daný dôvod na obnovu konania, nakoľko uvedené skutočnosti, či dôkazy vyšli najavo až neskorším rozhodnutím v súvisiacej veci, ktorá mala rovnakú sporovú stranu - žalovaného. Súdu prvej inštancie vytyka zároveň opomenutie povinností vymedzených § 181 ods. 1 a 2 CSP tým, že súd neuviedol skutočnosti, ktoré považuje za sporné, nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie a žiadnym spôsobom neozrejml predbežné právne posúdenie veci.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobu na obnovu konania považuje za nedôvodnú a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a žalovanému priznať voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Mal za to, že zo samotnej žaloby ani z následných vyjadrení a odvolania žalobcu nevyplýva, aká konkrétna skutková okolnosť (skutkové zistenie) je neskorším rozhodnutím preukázaná, ktorá by nebola známa už v čase rozhodovania veci žalobcu. Z rozhodnutia vo veci č.k. 13C/23/2016 podľa žalovaného vyplýva len iné právne posúdenie veci súdom, čo v žiadnom smere nemení zistený skutkový stav vo veci žalobcu. Dôvodil, že rozhodnutie, ktorým žalobca preukazuje dôvodnosť obnovy konania, sa týka iných strán sporu, iného uplatneného nároku (medzi inými stranami), neprináša žiadne nové skutkové zistenia, vo svetle ktorých by sa javilo pravdepodobným, že treba inak skutkovo posúdiť aj vec žalobcu. Zároveň zdôraznil, že rozhodnutie vo veci č.k. 13C/23/2016 neriešilo predbežnú otázku, ktorá by bola záväzná pre konanie vo veci č.k. 20C/192/2014 v zmysle § 193 alebo § 194 CSP, keďže práve uvedená viazanosť v zmysle § 193 CSP alebo prejudicialita v zmysle § 194 CSP má význam z hľadiska obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP v tom smere, že sa relevantne týka strán a predmetu pôvodného konania. Z uvedeného dôvodu nie je podľa žalovaného naplnená subjektívna záväznosť rozsudku vydaného v analogickej veci pre konanie vo veci žalobcu. Za nesprávny považuje názor žalobcu, že by zákon striktné nevyžadoval, aby sa rozhodnutie uplatňované ako dôvod pre obnovu konania nemuselo týkať oboch strán a má za to, že opak uvedeného vyplýva už zo samotného gramatického znenia § 397 písm. a/ CSP, ktoré vyžaduje aby sa týkalo „strán“ a teda nie „strany“. Žalovaný poukázal na správnosť

záveru súdu prvej inštancie o tom, že vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova sa navrhuje, nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania. K námietkam žalobcu ohľadom porušenia princípu právnej istoty uviedol, že uvedený princíp sa v rôznych štádiách konania napĺňa rôznym spôsobom a vyjadruje nielen ochranu legitímnych očakávaní, že spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP), ale taktiež záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť právoplatných rozhodnutí, kedy práve princíp právnej istoty zásadne zakazuje prelomovať účinky právoplatných rozhodnutí. Vyslovil, že princíp právnej istoty, na ktorý poukazuje žalobca, sa neuplatňuje v súvislosti s podávaním žaloby na obnovu konania, ako to potvrdzuje ustálená judikatúra (ZSP 2/2000), v zmysle ktorej vecná nesprávnosť rozsudku nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania. Z uvedeného mal za to, že v danom prípade žaloba na obnovu konania nie je procesne prípustná. Povinnosti podľa § 181 ods. 1 a 2 CSP sa podľa žalovaného týkajú celkom iného štádia konania než konania na povolenie obnovy, keďže informovanie strán o tom, ktoré skutkové tvrdenia považuje súd prvej inštancie za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, pričom uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci, sa týka základného konania a ich použitie v konaní o obnovu konania nemá miesto.

10. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu uviedol, že výklad žalovaného k ust. § 397 písm. a/ CSP nesmeruje k spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi stranami sporu a mal za to, že nie je rozumný dôvod, aby ten istý súd v dvoch skutkovo totožných sporoch jednému žalobcovi priznal hoc iba čiastočný nárok a druhému nárok nepriznal vôbec, pričom v oboch konaniach je žalovaný ten istý subjekt. Mal za to, že nesprávnosť výkladu prezentovaného žalovaným je daná aj s prihliadnutím na všeobecné zásady civilného sporového konania, poukazujúc na čl. 2, čl. 3 a čl. 4 ods. 1 a 2 CSP. Podľa žalobcu závery súdu prvej inštancie sú zjavne neudržateľné, keďže v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie (bod 25) vychádzal z rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/98/2011 a taktiež z právneho názoru vysloveného v ZSP č. 15/2000, pričom oba právne názory sú podľa žalobcu zjavne staršej povahy a oba vychádzajú z dnes už neúčinného predpisu - OSP, ktorý bol postavený na úplne iných princípoch a neobsahoval úvodné články, na ktoré žalobca poukazuje. Uviedol, že odlišnosť postupu totožného súdu za súčasnej situácie, kedy zjavný odklon súdu nebol v rozhodnutí náležite odôvodnený, je prejavom svojvôle. Mal za to, že rozhodnutie, na ktoré žalobca ako subjekt oprávnený na podanie žaloby na obnovu konania predkladá s cieľom odôvodniť svoje podanie, bolo zásadného charakteru, schopné privodiť podstatnú zmenu pôvodného rozhodnutia.

11. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu opätovne uviedol, že z hľadiska princípu právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, je prelomenie tejto právnej istoty možné len za splnenia dodatočných obmedzujúcich podmienok, ktorých splnenie zákonodarca pri mimoriadnych opravných prostriedkoch vyžaduje a ktoré sa v praxi interpretujú a aplikujú skôr zužujúco. Zdôraznil, že v uvedenom prípade sa nejedná o žiadnu medzeru v práve ani v zákone, čo vyplýva aj z teleologického výkladu príslušných ustanovení zákona o obnove konania. Podotkol, že žalobcova námietka ohľadom narušenia predvídateľnosti práva nie je namieste, nakoľko rozhodnutie vo veci žalobcu predchádzalo rozhodnutiu vo veci F. G. a preto dôkladné a presvedčivé odôvodnenie odklonu sa tak nemohlo uplatňovať vo veci žalobcu, ale vo veci F. G.. Zároveň nesúhlasil s názorom žalobcu ohľadom prekonania judikatúry súdu v otázke prípustnosti žaloby na obnovu konania poukazujúc na skutočnosť, že obnova konania podľa úpravy OSP a obnova konania podľa úpravy CSP vychádzala a vychádza z rovnakých zásad a k žiadnej zmene v úprave nedošlo. Mal taktiež za to, že nakoľko žaloba na obnovu nie je prípustná, nie je potrebné sa zaoberať tým, či pôvodne vyhotovené dôkazy by prinášali pri ich novom vyhotovení podstatnú zmenu pôvodného rozhodnutia.

12. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadiska obsahu odvolania uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP.

13. Žalobca odvolanie proti napadnutému rozsudku, ktorým súd návrh na obnovu konania zamietol, odôvodňoval naplnením odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, ktorých dôvodnosť odvolací súd vo veci nevzhliadol.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP je daný aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, keďže ide o inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (viď Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 03.12.2015 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky 1/2016).

15. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnosťami prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

16. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

17. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť skutočnosti, na ktoré poukazoval odvolateľ, keďže rozsudok zodpovedá ust. § 220 CSP, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil v zmysle procesných ustanovení o vyhodnotení dôkazov účinných v čase jeho rozhodovania a dospel k správny skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a svojim procesným postupom neznemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

19. Podľa § 397 písm. a) CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

20. Súd prvej inštancie skúmaním splnenia podmienok prípustnosti obnovy konania v zmysle § 397 CSP dospel podľa odvolacieho súdu k správne záveru, že tieto podmienky splnené neboli, pričom poukazuje zvlášť na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 20. až 23. odôvodnenia. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie ako aj s vyjadrením žalovaného, že v danom prípade neboli splnené podmienky prípustnosti obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP a to existencia neskoršieho rozhodnutia, ktoré sa týka strán a predmetu konania, nakoľko dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania, pričom uvedené len podčiarkuje celkovú koncepciu účinkov rozhodnutia podľa CSP inter partes.

21. Odvolací súd konštatuje, že žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutkové tvrdenia, skutkové okolnosti, ktoré by boli neskorším rozhodnutím preukázané a ktoré by neboli známe už v čase

rozhodovania predmetnej veci. Žalobca namieta len iné právne posúdenie veci, čo však nemení zistený skutkový stav.

22. Konanie vedené pred Okresným súdom Košice II pod sp.zn. 13C/23/2016 nemôže byť dôvodom pre obnovu konania vedeného pod sp.zn. 20C/192/2014, osobitne v situácii, keď nebolo právoplatne skončené a proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie. Žalobou sa na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo procesnoprávných väd; k tomu podľa povahy rozhodnutia a povahy namietaného pochybenia slúžia iné opravné prostriedky. Podľa zaužívanej súdnej praxe ani neskoršia zmena judikatúry sama o sebe nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania, napríklad ani rozhodnutie ústavného súdu v inej veci nemôže slúžiť ako dôvod obnovy konania. K odvolacím námietkam žalobcu sa žiada dodať, že ani prípadné opomenutie postupu súdu podľa § 181 ods. 2 CSP nie je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže porušenie uvedeného ustanovenia automaticky nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv.

23. Nakoľko kumulatívne neboli naplnené zákonné predpoklady v zmysle § 397 písm. a/ CSP, odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a v zmysle § 387 ods. 1, 2 a so zreteľom na vecnú správnosť napadnutý rozsudok potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a keďže žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal mu proti neúspešnému žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške priznaného nároku v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).